

NEPOŠTENO BOGATSTVO

25. nedjelja kroz godinu, C

Čime se odlikuje dobar napadač u nogometu? Između ostalog time da upućuje što je moguće više udaraca u vrata. I iz „nemogućih“ prigoda, i onda kada je mnoštvo nogu ispred njega, pa i onda kada je razmjerno daleko, pa i onda kada ni sam ne vjeruje da će uspjeti. Upravo tako. Jer, nikad se ne zna hoće li vratar biti „na krivoj nozi“, hoće li se obrambeni igrač poskliznuti, hoće li lopta spretno odskočiti... Ljubitelji nogometa znaju kako se događa da igrač „iz očaja“ udari loptu, a ona „sjedne“ u gol da ni on sam ne zna kako.

Dragi prijatelji, u životu je malo čistih prigoda za zgoditak. Često nisu jasne okolnosti i mogućnosti. Eto, upravo o takvoj „nemogućoj“ situaciji pripovijeda danas Isus. Jedan je upravitelj loše vodio poslove svoga gospodara. Razumljivo, sad mu prijete otkaz (i moguće namirivanje dugova). Što poduzeti? Svjestan da će na provjeri pasti, „u očaju“ čini jedini pametan potez. Smanjuje dugove dužnika svoga gospodara nadajući se da će ga oni primiti kad bude otpušten iz svoje službe. I isplatilo mu se i više nego što je mislio: kad je gospodar to vidio, zadržao ga je u službi jer se nije htio odreći tako domišljatog upravitelja, unatoč toga što je nepošten.

Povijest se ponavlja. Tako se znaju čuti kritike kako je Strossmayer lako mogao „izigravati“ dobrotvora kad je u ono vrijeme đakovačka biskupija bila bogata. Točno. Ali Strossmayer je *činio* dobro. Možda zahvaljujući određenim okolnostima, ali je uporno *činio* dobro. Pa što onda ako je, po mišljenju najžešćih protivnika, to bilo i „nepošteno bogatstvo“? On je *činio* dobro.

Dragi prijatelji, ako se vratimo u naše vrijeme, ne želimo govoriti samo o „tajkunima“ koji nekim donacijama žele potkupiti javno mnijenje ili umiriti svoju savjest. Rekao bih da ovdje Isus svima nama daje jednostavno pravilo: valja *činiti dobro*. Bez premišljanja. Uvijek. Bez obzira što će to netko protumačiti ovako ili onako. Bez obzira što će netko možda izvrtati naše dobre namjere. Uvijek se isplati činiti dobro. Naravno da treba preispitivati i motive i okolnosti, ali u međuvremenu valja nastavljati činiti dobro.

Evo primjera. Ako nešto dobro učinim netko će me pokuditi da to činim samo zato da se dodvorim šefu. Drugi će primijetiti kako malim novcem želim potkupiti Boga i smiriti svoju savjest za sve one grozote koje sam činio. Drugi će s gorčinom reći da bi bilo bolje da je moja pomoć otišla na sasvim drugu adresu. Oni najogorčeniji će ustvrditi da mi to, obzirom na moje motive, ionako ništa ne vrijedi. No pored svega, ja ću uporno nastojati *činiti dobro*.

Bog je u svojim zahtjevima sasvim konkretan. Želi da mi svojim *djelima* pokažemo svoju ljubav. Zato se u prvom čitanju okomljuje na one koji čine nepravdu „satirući uboge u zemlji“. Za Boga je to tako silno važno da se zaklinje govoreći: „Dovijeka neću zaboraviti ni jednoga djela vašega!“ Očito je da, govoreći pozitivno, Bog „dovijeka neće zaboraviti“ niti jedno dobro djelo koje smo učinili.

Nije lako uvijek činiti dobro. Umorimo se kad su ljudi nezahvalni i ružno ocjenjuju naše motive. No, valja ustrajati. U tome smislu Pavao jednostavno veli: „*Neka vam ne dodija činiti dobro*“. To je ono blago koje nam ostaje kroza svu vječnost.

Zvonko Pažin